

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 41946

гр. София, 23.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110153839 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от М. И. Ч., чрез адв. К. К., срещу „фирма“ ЕООД, с която е предявен отрицателен установителен иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника чрез принудително изпълнение сумата в размер на 2500 лв., представляваща главница по договор за кредитна карта, ведно с лихвите върху това задължение, поради погасяването на вземането по давност.

Ищцата твърди, че през 2007 г. сключила договор за кредитна карта с „фирма“ АД за сумата в размер на 2500 лв. Поддържа, че задълженията по кредитната карта били изцяло погасени по давност, като от 01.01.2014 г. ищцата не била платила никаква част от евентуалното си задължение към „фирма“ АД, поради което давността била изтекла през 01.01.2019 г. На следващо място твърди, че за претенцията на ответника научила от образувано срещу ищцата заповедно производство по ч.гр.д. № 21509/2022 г. по описа на СРС, ГО, 63 състав, т.е. повече от три години, след като била изтекла давността. От същото производство научила, че вероятно банката прехвърлила вземането си с цесия. Поддържа още, че за заповедното производство научила случайно, след като бил изтекъл срокът за възражение по чл. 414 ГПК, поради което подала възражение по чл. 423 ГПК, което обаче не било уважено от въззивния съд.

От служебно извършена справка съдът установи, че въз основа заявление на „фирма“ ЕООД е образувано ч.гр.д.№ 21509/2022г. по описа на СРС, 63 състав, по което на 12.05.2022 г. е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът М. И. Ч. да заплати на заявителя „фирма“ ЕООД следните суми: 2500 лв. - непогасена главница по сключен между длъжника и „фирма“ АД договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка № номерг., вземанията по който са прехвърлени в полза на фирма" ЕАД по силата на договори за цесия, а впоследствие прехвърлени в полза на „фирма“ ЕООД по договор за цесия от 11.12.2020г., ведно със законна лихва за период от 21.04.2022 г. до изплащане на вземането, 3792,14 лв. - мораторна лихва за периода от 20.11.2007 г. до

21.04.2022 г., както и разноси по делото, а именно: 125,84 лв. - държавна такса и 180 лв. - адвокатско възнаграждение.

На следващо място от служебно извършената справка се установи, че с Определение № 10939 от 19.09.2023 г. по ч.гр.д. № 5845/2023 г. по описа на СГС, ЧЖ- I-A състав, не е прието възражението на длъжника М. И. Ч. с правно основание чл. 423, ал. 1, т. 1 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.05.2022 г. по гр.д. № 21509/2022 г. по описа на СРС, ГО, 63 състав (в който смисъл са и твърденията на ищцата в настоящото производство).

Настоящият съдебен състав приема, че само по твърдения на ищеца така предявеният отрицателен установителен иск е процесуално недопустим, като аргументите за това са следните.

При осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, изпълняемото право е облечено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. С влизането в сила на заповедта за изпълнение – чл. 416 ГПК, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Затова заповедното производство може да бъде възобновено при наличието на предпоставките на чл. 423 ГПК, а иск за оспорване на вземането на основания факти, настъпили до изтичането на срока за подаване възражение може да бъде предявен само при наличието на предпоставките на чл. 424 ГПК. Съгласно чл. 439 ГПК няма пречка да бъде предявен и разгледан иск за оспорване на вземането, но само на основание факти, настъпили след изтичането на срока за подаване на възражение.

С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че пътят на искова защита на длъжник, срещу който е издадена заповед за изпълнение, е изчерпателно уреден в нормите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, които изключват приложимостта на общия ред по чл. 124, ал. 1 ГПК. За да бъде допустим специалният иск по чл. 424 ГПК, следва да се твърди наличието на новооткрити факти или доказателства, които не са могли да бъдат известни на длъжника до изтичането на срока за подаване на възражението или с които не е могъл да се снабди в същия срок. Новите обстоятелства или доказателства следва да са от съществено значение за делото, поради което и те трябва да се отнасят конкретно до възникването, изискуемостта и ликвидността на вземането, за което е издадена заповедта за изпълнение и изпълнителния лист. В процесния случай ищецът се позовава единствено на изтичането на 5-годишна погасителна давност за вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение, т.е. не твърди факти, които да са новооткрити за него до изтичането на срока за подаване на възражение.

Освен това, в исковата молба не се твърди да са налице предпоставките на уредения в закона друг специален иск за защита на длъжника, срещу който е издадена заповед за изпълнение - този по чл. 439 ГПК. Не се сочи искът да се основава на факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение по реда на чл. 416 ГПК. Напротив, претенцията на ищеца е основана единствено на факти, настъпили преди приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Длъжникът не може да оспорва вече установените със сила на пресъдено нещо вземания с факти, които са му били известни и/или достъпни до изтичане срока за релевиране на възраженията (чл. 133, респ. чл. 414 от ГПК).

Изложеното предпоставя недопустимост на предявения иск и в приложение на чл. 130 ГПК съдът е длъжен да върне исковата молба (в този смисъл са Определение № 545 от 17.12.2019 г. на ВКС по ч.гр.д. № 4667/2019 г., III г. о., ГК, Определение № 863 от 24.10.2023 г. на ВКС по ч.т.д. № 1398/2023 г., I т. о., ТК, Определение № 646 от 6.04.2023 г. на ВКС по к.ч.гр.д. № 965/2023 г., и др.).

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба вх. № 272047/02.10.2023 г., подадена от М. И. Ч., ЕГН *****, чрез адв. К. К., срещу „фирма” ЕООД, ЕИК *****, с която е предявен отрицателен установителен иск за признаване за установено, че М. И. Ч. не дължи на „фирма” ЕООД чрез принудително изпълнение сумата в размер на 2500 лв., представляваща главница по договор за кредитна карта от 2007г., ведно с лихвите върху това задължение, поради погасяването на вземането по давност.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____